

ved at gøre det, naar der herom udtales Ønske fra store Dele af Rigsdagens Side, kan jeg slet ikke tænke mig. Hvis Regeringen vil fastholde for sig en ekstraordinær Myndighed af dette uhyre Omfang under helt andre Forudsætninger end dem, under hvilke Myndigheden i sin Tid blev givet den, idet den benytter sig af, at der ikke allerede den Gang blev sat en Tidsbegrænsning ind i Loven, fordi vi alle ansaa det for en given Ting, at denne Tidsbegrænsning i hvert Fald maatte sættes ved Krigens Afslutning — hvis Regeringen skulde gøre dette, hvad jeg paa ingen Maade kan tro, vil det være et ubetinget Brud med de Forudsætninger, under hvilke denne Lov blev givet.

Det samme gælder ogsaa andre ekstraordinære Foranstaltninger, med Hensyn til hvilke der ligeledes maas søges Forhandling og Afvikling, saaledes Bemyndigelsen i Henhold til Loven af 6. August. Der vil altsaa være en Række af Forhold at overveje. Overvejelserne skal blive fuldført, kan jeg for mit Partis Vedkommende sige, saa hurtigt, som det paa nogen Maade er muligt, og saaledes, at det i hvert Fald ikke skal være vor Skyld, hvis de ikke kan være tilendebragte saaledes, at vi kan vedtage Statslaanet til den Tid, som den højtærede Finansminister angav, til den 1. Marts. At føre disse Forhandlinger her i dette eller et følgende Møde vilde jeg anse for meget upraktisk. Det er Overvejelser af den Art, som ene med nogen Frugt kan gøres i et Udvalg, og derfor vil jeg tillade mig, naar denne Forhandling er endt, at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg.

Sigvald Olsen: Det ærede Medlem, som stod her som Ordfører for Venstre (N. Neergaard), var i sin Kritik paa nogle Punkter ikke mild, men han endte sine Udtalelser med at sige, at det, som var Formaalet og maatte være Formaalet, var ved en venskabelig Forhandling at komme overens med Regeringen om Lovforslaget om et Statslaan. Det forekommer mig, at Finansministerens Forelæggelsestale forleden Dag har maattet klare Begreberne — ikke just de finansielle, men de politiske — hos adskillige.

Jeg skal senere gøre nogle Bemærkninger om den Situation, vi er i, og som i og for sig ogsaa blev klaret ved de Udtalelser, der fremsattes af den højtærede Finansminister om, hvorledes Indtægterne havde svigtet og Udgifterne var blevet større end paaregnet. Nu kan det jo nok siges, med en vis Ret, at det er Regeringen,

der har Ansvaret, og at det er Regeringen, der skønner over de forskellige Forslags Rækkevidde, som den mener det rigtigt at fremsætte. Men man maa dog tage i Betragtning, at det er de ekstraordinære Forhold, hvorunder vi nu paa 5te Aar lever, der har medført de overordentlig store Udgifter. Forholdene har gjort det nødvendigt for Regeringen at gribe ind for at lindre Nøden for mange Smaakaarsfolk, og det har vi alle billiget. Selv det ærede Medlem, der nys talte, og som tidligere Finansminister mere end mange af os andre har Kendskab til adskillige Forhold indenfor Finansverdenen, indenfor Finansministerens Virksomhed, har her ikke skønnet anderledes end Regeringen. Og det ærede Medlem har som Ordfører for sit Parti ved adskillige Lejligheder været med til at søge de Indtægter formindsket, som der blev forelagt Forslag om, og han har ogsaa været med til overfor Skattelovforslag af forskellig Rækkevidde at sige, at de Forslag, som Finansministeren fremsatte, og som skulde bringe større Indtægt i Statskassen, kunde hans Parti ikke acceptere. Det var i rørende Enighed med det konservative Folkeparti, at saadanne Udtalelser, f. Eks. vedrørende Ejendomsskylden, blev fremsat.

Men, som sagt, Finansministerens Tale har, særlig paa det politiske Omraade, uddat, og jeg haaber ogsaa her i Tinget, klaret Begreberne. Der er efter den Tale ikke Udsigt til, at der kan blive nogen politisk Manøvre paa Statslaansforslaget. Det har vist sig, at de Rygter, der blev udbasuneret fra enkelte Sider om, at de 5 Hovedbankers Ledere skulde have blandet sig i Regeringens og Rigsdagens Virksomhed ved, som det paastodes, at stille Forslag om Indskrænkning af de store Udgifter, som Staten havde paataget sig, var en Skrøne og ikke havde noget paa sig; der viste sig ikke at være saa meget som en Fjer af de syv fede Høns.

Hvis man indenfor Rigsdagens forskellige Partier vilde drage til Felts imod Regeringen i Anledning af de Love, der har medført overordentlig store Udgifter, Dyrstidsforanstaltninger, Arbejdsløshedsunderstøttelse o. s. v., vilde det være meget mærkværdigt; thi det er jo ikke saaledes, at nogen er staaet op og har fraraadet dem. Det er tværtimod saaledes, at Venstres ledende Mænd, som har været Ordførere i denne eller hin Sag, naar det drejede sig om at faa forøget Tilskud f. Eks. til Nedsættelse af Priser paa bestemte Landbrugsvarer, ikke har været beskedne i deres Krav. De har tværtimod fremsat — ja, nogle mener urimelige,